

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 633/2016
04.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славко Микаји адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3015/15 од 14.01.2016. године, у седници одржаној 04.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3015/15 од 14.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3015/15 од 14.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 371/14 од 26.02.2015. године у ставу првом изреке, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Наведеном првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете у виду изгубљене добити због прекида пословања у периоду од 29.12.2004. године закључно са 31.12.2014. године, исплати износ од 95.006.837,60 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2015. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду К 239/09 од 05.05.2009. године, ослобођен од оптужбе за кривично дело недозвољене трговине из члана 147. став 4. у вези става 1. КЗС, због недостатка доказа да је извршио ово дело. У кривичном поступку му је било стављено на терет да се у периоду од 23.04.2004. године до 15.12.2004. године неовлашћено бавио трговином у већем обиму ради стицања имовинске користи, тако што је као власник предузећа „ББ“ из ... – ..., наручивао и увозио пиринач из ... и ... и као примаоце робе означавао предузећа „ВВ“ из ..., у количини од 532.500 кг и предузећа „ГГ“ у количини од 1.200 кг, а пиринач након царињења преузимао и складиштио у магацину у ..., а затим, иако за то није имао овлашћење – да се у Србији бави трговином, продавао га физичким и правним лицима и по основу разлике између набавне и продајне цене, остваривао имовинску корист. Према образложењу ослобађајуће пресуде, наведеним количинама пиринча на територији Србије су трговала наведена предузећа „ГГ“ и „ВВ“ у оквиру својих регистрованих делатности, која су увезла пиринач у Србију, а тужилац АА је фактичке радње у вези увоза, складиштења и продаје пиринча обављао у име и за рачун увозника. Тужиочево предузеће „ББ“ са седиштем у ..., чији је он био и директор, није било регистровано за било коју делатност на територији Србије. Тужилац је на територији Србије имао Предузеће „ДД“ али је оно угашено 29.03.2004. године – пре покретања наведеног кривичног поступка. По потврди о привременом одузимању предмета од 29.12.2004. године, Пореска полиција је из складишта у ... од тужиоца одузела 66.950 кг пиринча, а кривични суд је решењем К 184/06 од 17.01.2006. године дозволио да се привремено одузети пиринач прода и постигнута цена положи у судски депозит. Решењем Првог основног суда у Београду К 2855/10 од 07.02.2011. године тужиоцу је из судског депозита исплаћено 1.113.160,00 динара добијених продајом пиринча. У вези стварне штете настале продајом овог привремено одузетог пиринча тужилац води посебну парницу. У овом спору ради исплате изгубљене добити, тврди да му је одузимањем печата, докумената о оснивању предузећа са седиштем у ... (...), онемогућен рад, као и да је одузимањем пиринча у наведеном кривичном поступку, остао без обртних средстава, чиме је спречен да оствари добит у траженој висини новчане накнаде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужилац као физичко лице није активно легитимисан да потражује материјалну штету на име изгубљене добити коју је његово предузеће из ... - ... евентуално могло да оствари у наведеном периоду, а није услед вођења наведеног кривичног поступка. Осим тога су сматрали да тужиочева фирма није имала ни овлашћење за промет робе на територији Републике Србије, већ је пословала у име и за рачун наведених предузећа која су била овлашћена за то.

Додатни аргумент за неоснованост тужбеног захтева, по становишту другостепеног суда је то што су надлежни органи тужене поступали законито у законитој процедури привременог одузимања и продаје пиринча у кривичном поступку, у оквиру својих законских овлашћења и у законом предвиђеној процедури; због чега не постоји одговорност тужене као последице незаконитог рада њених органа по члану 172. Закона о облигационим односима. Поред тога, тужилац није доказао да је предузеће чији је власник и директор био „ББ“ са седиштем у ..., престало да постоји и да су права и обавезе овог предузећа прешла на њега.

Нису основани ревизијски наводи тужиоца којима напада погрешно примењено материјално право истичући да није била спорна чињеница да је ово његово предузеће чији је власник и оснивач, престало да постоји и да управо зато сматра да једино он као физичко лице, односно као власник и оснивач овог предузећа у складу са одредбом члана 452. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, број 125/04), може бити активно легитимисан, у оваквом спору. И по становишту овога суда, нижестепени судови су правилно закључили да се наведеним правним пословима трговине и промета робе, бавило тужиочево предузеће „ББ“ чији је он био власник и директор, а не тужилац као физичко лице који је у тим пословима иступао у име и за рачун предузећа као његов овлашћени заступник сходно члану 25. у то време важећег Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, број 125/04).

По становишту овога суда, тужилац као физичко лице није био у пословном односу из којег потражује изгубљену добит, а није ни доказао да је правни следбеник предузећа које је престало да постоји, да би имао активну легитимацију у оваквом спору. Иначе, члан 452. цитираног закона на који се позива у ревизији, представља прелазну законску одредбу којом се регулише питање статуса постојећих привредних друштава и предузетника на дан ступања на снагу овог закона, односно не регулише се питање активне легитимације.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложеног разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић